

MILLIONÆRERNE

– Dyyyyyyt!

Vita er faldet i staver over køkkenbordet. Bil- hornet trænger ind gennem dag- drømmen og vækker hende.

Jens har kørt vare- vognen ud fra garagen. Gennem vinduet kan hun se ham vinke utålmodigt.

Hun skynder sig at smutte i sin pæne frakke. Tager sin taske fra skabet i sove- værelset. Tasken er en jule- gave fra Jens. Hun har aldrig haft den i brug. Før nu.

Selv om de bare skal op til bank- bussen foran kirken, vil hun se fin ud. I dagens anledning. Hun smører hurtigt lidt rødt på læberne foran spejlet i den lille entré.

April- solen stråler fra en sky- fri himmel, da de kører gennem klit- landskabet. Bilen rasler og hoster. Sidste vinter snakkede de om at skifte den ud. Før de besluttede sig for at sælge forretningen.

Jens vender sig og smiler til hende. Han klapper med hånden på sin venstre bryst- lomme.

– Ingen kan se på os, at vi er millionærer, siger han.

Vita ryster på hovedet og smiler tilbage.

– Godt det samme, siger hun.

En lav, sølv- grå bil dukker op i bakspejlet. Et øjeblik efter suser den forbi dem. Op ad bakken.

– Frække fyr, mumler Jens.

– Det var en tysker. De tror, de ejer det hele. Vita peger på bilens bag- rude med det store D.

Bilen rasler forbi en række sommer- huse. Uden for et par af dem ligger dyner til luftning. Foran de største huse står der allerede biler med tyske nummer- plader. Om en uges tid er det påske. Så kommer det store ryk.

Jens og Vita plejer at arbejde i døgn- drift i påsken. Det skal de ikke i år.

I år skal de slet ikke arbejde.

Gruset knaser under dækkene, da Jens parkerer bilen foran den lille kirke. Et par blå- klædte fiskere er på vej ned ad bank- bussens trappe. De nikker til Jens og Vita.

Vita ser, at de vender sig og kigger efter dem.

Rygterne har løbet i det lille samfund i det her forår. Alle ved, at de har fået en god pris for

forretningen. Men ingen ved hvor god. Hun håber, Bank- Ole kan holde munden lukket. Folk er så misundelige.

Luften i bank- bussen lugter af sved og støv og sur røg.

Bank- Oles cerut går ud, hver gang han ekspederer en kunde. Man skal jo veksle nogle ord. Høre de sidste nyheder. Kommentere fiskeriet og den politiske situation. Alt imens bank- bøger stemples, og checks skrives under.

En enkelt cerut kan nå at gå ud og blive tændt igen ti gange. Det hjælper ikke på lugten i det lille lokale.

Ole rækker en bank- bog over disken til en ældre dame med stok.

– Du skal ikke være bange, Hilma, siger han. – Dine regninger er betalt.

Jens holder døren for damen. Hun trækker sig forsigtigt hen over gulvet ved hjælp af stokken.

– Goddag, siger Vita til damen. Hilma var hendes mors bedste veninde. Vita har kendt hende altid.

Den gamle dame stopper op og misser med de blege øjne bag de tykke brille- glas.

– Er det Vita? spørger hun.

– Ja, siger Vita. – Og Jens.

Hilma nikker til Jens.

– Det er længe siden, I var ovre til kaffe, siger Hilma. – Men I har jo altid så travlt.

Vita kan ikke huske, hvornår hun sidst har besøgt Hilma. Før i tiden fik hun tit en kop formiddags- kaffe hos den gamle dame.

Vita husker pludselig den gode stilhed i Hilmas små stuer. Hilma plejede at fortælle historier over kaffen og sirups- kagen. Historier om Vitas mor, der døde, mens Vita endnu var en ung pige.

– I kan vel kigge ind en søndag efter kirke- tid, siger Hilma.

Vita ser på Jens.

– Det kan vi nok ikke, siger han. – Vi flytter snart.

– Flytter? Hilmas gamle ansigt ligner et spørgsmåls- tegn. – Jamen, hvor skal I dog flytte hen?

Vita rømmer sig.

– Vi er ved at købe hus i Spanien, siger hun.

– I Spanien? Hilma ser bestyrtet fra den ene til den anden. – Jamen, hvad skal I dog der?

Et øjeblik er der helt stille i bank- bussen. Så tænder Bank- Ole sin cerut. Hans lighter

lyder som en lille eksplosion.

– Der er varmt, siger Vita. – Vi får palmer lige uden for døren.

– Det bliver ikke så ringe at komme væk fra blæsten, siger Jens.

– Det var dog det værste, jeg har hørt, siger Hilma og snerper munden sammen. Så vender hun sig og humper ud ad døren uden at se til hverken højre eller venstre...